

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 21.845 van 23 januari 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 9 september 2008 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 11 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van onbepaalde nationaliteit en afkomstig uit Palestina te zijn.

Op 7 februari 2006 verklaart hij zich vluchteling.

Op 15 maart 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 28 juli 2006 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Bij arrest nr. 169.007 van de Raad van State van 15 maart 2007 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 5 april 2007 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 12 april 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 28 augustus 2007 neemt de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 12.997 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) van 23 juni 2008 wordt aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 10 september 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 20 december 2007 wordt aan verzoeker het bevel van 11 december 2007 om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Bij arrest nr. 15.790 van de Raad van 11 september 2008 wordt het beroep tegen dit bevel verworpen.

Op 14 augustus 2008 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 25 augustus 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van 10 september 2007 ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Bij arrest nr. 19.124 van de Raad van 25 november 2008 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 9 september 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…) Overwegende dat de betrokkene op 7 februari 2006 een eerste asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken die op 31 juli 2006 bevestigd werd door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat de betrokkene op 5 april 2007 een tweede asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 12 april 2007. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 29 augustus 2007 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 23 juni 2008 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 14 augustus 2008 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de redenen die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren bracht tijdens zijn twee vorige asielaanvragen, dat deze asielaanvragen telkens definitief negatief werden afgesloten. Overwegende dat de betrokkene een fax van een pv dat de betrokkene opgepakt moet worden naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat een fax van een document de echtheid ervan niet garandeert, dat de betrokkene verklaart dat dit document betrekking heeft op de motieven die hij reeds eerder naar voren bracht, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties, dat de betrokkene reeds tijdens zijn tweede asielaanvraag een kopie van een arrestatiebevel naar voren bracht, dat de tweede asielaanvraag van de betrokkene definitief negatief werd afgewezen door de Belgische asielinstanties, dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen twijfelde aan de authenticiteit van de kopie van het arrestatiebevel dat de betrokkene tijdens zijn tweede asielaanvraag naar voren bracht, dat een kopie van een pv de conclusies van de Belgische asielinstanties niet weerlegt. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij een dreigbrief naar voren brengt waarbij opgemerkt

moet worden dat dit document een kopie is, dat een kopie van een document de echtheid ervan niet garandeert, dat het een volledig getypt document zonder datum is, dat het door eender wie, eender waar, eender wanneer geschreven kan zijn, dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn tweede asielaanvraag melding maakte van dreigbrieven die hij gekregen zou hebben, dat de tweede asielaanvraag van de betrokkene definitief werd afgesloten door het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 23 juni 2008. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat zijn neef gedood werd, dat hij degene was die werd geviseerd, dat de betrokkene dit niet kan aantonen, dat dit loutere en gemakkelijke beweringen zijn van de betrokkene. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 5 (vijf) dagen. (...)

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort Wet van 29 juli 1991).

Na een theoretische uiteenzetting van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht meent verzoeker dat hij naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag wel degelijk nieuwe elementen heeft aangebracht. Verzoeker stelde dat hij van zijn vader vernomen had dat zijn leven nog steeds in gevaar is in Libanon en dat hij werd afgeraden om in de huidige omstandigheden terug te keren gezien zijn veiligheid niet gegarandeerd is. Verzoeker herhaalde in eerste instantie de problemen waarvoor hij Libanon in 2006 had verlaten, met name dat hij vreest opnieuw het slachtoffer te zullen worden van bedreigingen en represailles vanwege leden van de extremistische groepering van Asbat Al Ansar, dat in juni 2008 zijn neef A.M. bij vergissing werd doodgeschoten door leden van Asbat Al Ansar in de plaats van verzoeker zelf en dat zijn familie nog steeds bedreigd wordt. Daarnaast legde verzoeker als nieuwe stukken een dreigbrief geschreven door leden van de fundamentalistische organisatie Asbat Al Ansar en een arrestatiebevel op zijn naam neer. Verzoeker stelt dan ook dat verweerder de door hem bijgebrachte nieuwe stukken ten onrechte geringschat heeft en de motiveringsplicht hierbij heeft geschonden. Zo is ook het argument dat verzoeker niet zou kunnen aantonen dat zijn neef was gedood in zijn plaats en dat dit niet meer dan een loutere en gemakkelijke bewering van verzoeker zou zijn, een argument dat niet ernstig kan worden genoemd. De door verzoeker voorgelegde documenten waren wel degelijk minstens een begin van bewijs, die in het kader van een grondiger onderzoek ter zake, wel degelijk nuttige gegevens met betrekking tot zijn problemen hadden kunnen verschaffen.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet stelt dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende”

impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpprocedure waarin hij die had kunnen voorleggen en waaruit blijkt dat hij een gegronde vrees voor vervolging kan laten gelden zoals bedoeld in de Conventie van Genève of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de minister heeft hiervoor elk opgeworpen nieuw element getoetst aan de nieuwe gegevens zoals gedefinieerd in artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (zie RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Waar verzoeker betoogt dat hij wel nieuwe elementen heeft aangebracht, erop wijst dat zijn leven nog steeds in gevaar is in Libanon, zijn neef per vergissing werd doodgeschoten in zijn plaats en hij een dreigbrief en een arrestatiebevel heeft voorgelegd waarmee onvoldoende rekening werd gehouden, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt in casu een onderzoek van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit deze bepaling volgt dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,

- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Teneinde te kunnen besluiten tot het al dan niet aanwezig zijn van “nieuwe gegevens” dient de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de aangehaalde gegevens te toetsen aan de voorgaande asielprocedures van verzoeker en het relaas dat hij aldaar naar voor heeft gebracht en tevens de relevantie van de aangehaalde gegevens na te gaan.

Uit de tweede asielprocedure die ten gronde werd behandeld, blijkt dat de asielaanvraag van verzoeker niet werd aanvaard en aan hem noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend omdat hij onvoldoende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit zou blijken dat er in zijn hoofd sprake is van een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo werd het neergelegde arrestatiebevel niet weerhouden, gezien de geringe bewijswaarde van een faxkopie en het artikel 958 waarnaar het arrestatiebevel verwijst, onbestaande is in de Libanese Strafwet. Verzoeker werd gewezen op inconsistenties met betrekking tot de bedreigingen aan zijn familie, de dreigbrieven, de aanval op zijn huis en de groepering van wie de bedreigingen zouden uitgaan. Verzoekers lidkaart van de Fatah blijkt een ‘financiële’ kaart te zijn uitgegeven door de PLO.

In het kader van zijn derde asielaanvraag, tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, antwoordde verzoeker op de vraag welke de nieuwe documenten zijn die hij aanbrengt voor deze nieuwe aanvraag, het volgende:

“Ik heb tijdens mijn vorige asielprocedure verteld dat ik gezocht werd door de organisatie Osbat Alansar. Ze hebben verschillende malen aanvallen uitgevoerd op ons huis. Hoewel ik tot de Fatah beweging behoorde dachten de Libanese autoriteiten dat ik een afvallige lid was van de organisatie Osbat Alansar en ze daarom onze huis aanvielen. Dit had als gevolg dat ik door de Libanese autoriteiten opgeroepen voor een verhoor. Zij stelden een gerechtelijke onderzoek in maar ik gaf hieraan geen enkele gevolg. De bewijzen hiervoor heb ik al op mijn vorige asielaanvragen voorgelegd. Omdat ik niet verscheen voor de rechter ben ik bij bestek veroordeeld. De gerechtelijke politie verzocht de autoriteiten van de kamp om mij op te pakken en aan hen uit te leveren zodat ik mijn straf kon uitzitten (zie proces verbaal). Een ander nieuw element is de dood van mijn neef, A.M.(...). Op een dag in juni 2008 (exacte data weet ik niet) werd hij aan de deur van ons huis doodgeschoten door leden van Osbat Alansar. Zij hadden zich vergist en i.p.v. mij hebben ze mijn neef gedood. Behalve de aanslag op mijn neef, worden mijn familieleden bedreigd door deze organisatie (zie dreigbrief). Mijn vader heeft deze documenten naar mij gefaxt.”

Uit bovenstaande is gebleken dat verzoekers problemen met de Osbat Alansar en de Libanese autoriteiten die zijn huis aanvielen, zoals verzoeker zelf aanhaalde, reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een uitvoerig onderzoek in het kader van zijn tweede asielaanvraag. Ook het procesverbaal tot uitlevering heeft betrekking op de feiten die reeds het voorwerp waren van zijn tweede asielaanvraag. Verzoeker bracht ook toen een arrestatiebevel naar voor, waarvan de echtheid in twijfel werd getrokken. Verweerder kan dan ook redelijkerwijs concluderen dat huidig pv tot uitlevering, dat een fax betreft, onvoldoende is om de conclusies van de tweede asielaanvraag te weerleggen. Met betrekking tot de bedreiging van zijn familie hetgeen wordt aangetoond door een dreigbrief oordeelde de gemachtigde van de minister terecht dat de bedreigingen en de dreigbrieven reeds werden onderzocht in het kader van zijn tweede asielaanvraag en dat de huidige dreigbrief een fax

betreft, volledig getypt, zonder datum, zodat ook deze de conclusie van de tweede asielaanvraag niet kan weerleggen. Met betrekking tot het laatste nieuwe element, met name dat verzoekers neef werd gedood bij vergissing, daar verzoeker zelf werd gevisieerd, concludeert de gemachtigde van de minister terecht dat dit een blote bewering betreft. Zodat de gemachtigde van de minister op redelijke wijze kon concluderen dat verzoeker geen nieuwe gegevens naar voren brengt, dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt het niet aannemelijk dat hij nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. De verwerende partij kon derhalve naar recht en redelijkheid besluiten dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangehaald. De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijke afdoende en pertinente motieven zodat noch de motiveringsplicht noch artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet geschonden werden.

Verzoeker geeft nog een theoretische uiteenzetting over het feit dat kandidaat-vluchtelingen dienen te kunnen genieten van het voordeel van de twijfel en over de regels van de bewijslast, maar toont hiermee niet aan dat het bestuur ten onrechte heeft geoordeeld dat de aangebrachte elementen niet nieuw zijn en er uit deze elementen geen ernstige aanwijzingen kunnen afgeleid worden voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijk afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht of artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt een manifeste beoordelingsfout bewezen.

Verzoeker kan ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat er sprake is van een schending van het principe van een goede rechtsbedeling en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker onderbouwt zijn grief immers met de stelling dat het bestuur het dossier had dienen over te dragen aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aangezien een verdergaand onderzoek vereist was, maar toont niet aan dat de gemachtigde van de minister zijn bevoegdheden, in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, te buiten is gegaan. Een verder onderzoek van een herhaald asielverzoek is immers slechts vereist indien er effectief nieuwe gegevens beschikbaar zijn en de gemachtigde van de minister oordeelde op goede gronden dat dit niet het geval was.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 49/3 van de Wet van 15/09/2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, BS 06/10/2006 en de Europese richtlijn 2004/83.

Verzoeker stelt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt of de gemachtigde van de minister de nieuwe asielaanvraag grondig heeft onderzocht in het kader van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet om te weten of hem de subsidiaire beschermingsstatus kon worden toegekend. Hij meent dat de verwerende partij dit op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet ambtshalve had moeten doen. Verzoeker betoogt nog dat de gegeven motivering in de bestreden beslissing volstrekt stereotiep is in de zin dat er onvoldoende persoonlijke motivering wordt gegeven, rekening houdend met de concrete en individuele elementen van voorliggend dossier.

Aangezien verzoeker niet aantoont dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet incorrect zou zijn toegepast, kan verder niet ingezien worden op welke wijze de artikelen 48/4 en 49/3 van de Vreemdelingenwet zouden miskend zijn. Een toepassing van deze artikelen is immers slechts vereist voor zover nieuwe gegevens die konden leiden tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aangebracht werden, quod non. Verzoeker kan de schending van deze artikelen niet dienstig aanvoeren.

Waar verzoeker een schending aanvoert van de Richtlijn 2004/83/EG, stelt de Raad vast dat hij niet preciseert welk artikel van deze richtlijn zou geschonden zijn door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is bij gebrek aan voldoende precisie dan ook niet ontvankelijk.

In zoverre verzoeker opnieuw de schending van de motiveringsplicht, het principe van de goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en stelt dat de in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens onverenigbaar zijn met het door de verwerende partij genomen besluit.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), wat in casu niet het geval is. De Raad stelt vast, met verwijzing naar de bespreking van het eerste middel, dat de motieven van de bestreden beslissing niet worden tegengesproken door de stukken uit het administratief dossier en dat zij de genomen beslissing schragen.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie en twintig januari tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.